

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

ا. م. شیری

۲۳ نومبر ۲۰۱۲

تأملاتی پیرامون کنفرانس پراگ

به دنبال کنفرانسهای استکهلم و بروکسل، اپوزیسیون مهاجر ایران با سازمانگری آقای شهریار آهی، سلطنت طلب و مشاور ظاهراً غیررسمی "اعلیحضرت رضا شاه دوم" و آقای فریدون احمدی، یا آنطور که کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) در اطلاعیه خود پیرامون کنفرانس بروکسل می نامد، استوار فریدون احمدی، از «رهبران» سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) در روزهای ۲۷ و ۲۸ آبان [عقرب] ۱۹۹۱ کنفرانس دیگری تحت عنوان «پیشبرد اتحاد برای دموکراسی» در شهر پراگ، پایتخت جمهوری چک برگزار کرد.

از نظر نگارنده این سطور، هیچ یک از آن مسائلی که در این کنفرانس و کنفرانسهای استکهلم و بروکسل مورد بحث و مذاکره قرار گرفت، به خاطر ترکیب طبقاتی ناهمگون و نامتجانس شرکت کنندگان آنها حتی از اهمیت درجه دوم هم برخوردار نیستند. یا به عبارت روشنتر، اصلاً فاقد اهمیت هستند. چرا که تصور نمی کنم من و مثلاً جریان مشروطه خواه و سلطنت طلب و یا حتی جمهورخواه، به سبب وابستگی طبقاتی و بینش سیاسی، درک واحدی از اتحاد یا دموکراسی و حقوق بشر، از آزادی و استقلال ملی داشته باشیم که تلاش کنیم در جریان بحث و گفت و گوها به درک واحدی برسیم. به همین سبب هم بحث پیرامون آن مسائل را ضروری نمی دانم. بر این اساس، فکر می کنم فقط ترکیب شرکت کنندگان و تأمین بودجه و سازماندهی این قبیل کنفرانسها باید مورد توجه و ارزیابی قرار داده شود.

با این که کنفرانس دو روزه پراگ خاتمه یافت و قطعنامه پایانی آن نیز بلافاصله مورد مخالف احزاب دموکرات کردستان و کردستان ایران قرار گرفت^(۱)، ولی سرکار استوار احمدی در پایان کار کنفرانس طی مصاحبه با تلویزیون صدای آمریکا و عده تشکیل کنفرانس «استکهلم-۲» را در ماه آینده به «پیشروان اتحاد برای دموکراسی» بشارت دادند^(۲).

در پی برگزاری کنفرانس پراگ، وزارت اطلاعات رژیم جمهوری اسلامی با انتشار بیانیه ای سعی کرد این شائبه را در افکار عمومی القاء کند که چون بودجه اینگونه کنفرانسها را دولتهای امپریالیستی آمریکا و اروپا تأمین می کنند، پس شرکت کنندگان آن، مزدورانی هستند که با کمک مالی دولتهای خارجی علیه رژیم فعالیت می کنند. در

واکنش به این بیانیه، تلویزیون صدای امریکا نیز طی مصاحبه ای با جناب آهی و سرکار احمدی و چند تن دیگر، سعی کرد موضوع تأمین هزینه این کنفرانس را روشن سازد.

جناب شه‌ریار آهی، در مصاحبه با تلویزیون صدای امریکا، ضمن تأیید کمکهای مالی خارجی، اظهار داشت: «بلی، این صحت دارد. ما از کمک خارجی استفاده می‌کنیم. الان نشستیم جلو دوربین صدای امریکا. مگه شاخ و دم دارد کمک خارجی؟ آقای بیژن حکمت هم دارند برای همین کار سیاسی شون از بودجه سنگین صدای امریکا استفاده می‌کنند. هیچ مانعی هم ندارد. اتفاقاً این، همین این کمک خارجی است که دردناک‌ترین است، مشکل‌ترین است برای جمهوری اسلامی و داریم ازش استفاده می‌کنیم...»^(۳). ولی سرکار احمدی در همین رابطه فرمودند: «خُب، واقعیت اینه که تاکنون که این موضوع هم گزارش شده، سهم ایرانیان آزادیخواه و وطن‌دوست که تمکن مالی هم داشتند، به عهده گرفتند و باید تلاش کرد که این منابع تأمین مالی گسترش پیدا کنه و ایرانیان بیشتری بفهمند و دقیقاً هم بعد از اطمینان بتونند چنین کمک‌هایی ارائه بدن...»^(۴).

بدین ترتیب، همچنان که می‌بینیم، جناب شه‌ریار آهی ادعای وزارت اطلاعات رژیم جمهوری اسلامی ایران را تأیید می‌کند و آقای احمدی انکار. و لذا، تأیید و انکار این دو چهره شاخص کمیته برگزاری کنفرانس من را در سر در گمی فرو برد. به همین سبب هم، بدون این که بخواهم وارد موضوع تأمین مالی کنفرانس پراگ بشوم و خود را با مسأله روشن ساختن آن درگیر سازم، لازم به تأکید می‌دانم که من هر گونه اتهام‌زنی از سوی هر کس و یا هر ارگانی را قویاً تقبیح نموده، فقط حق طرح چند مسأله زیر را برای خود محفوظ می‌دارم:

۱- وزارت اطلاعات رژیم جمهوری باید مدعیات خودش را با اسناد و مدارک محکمه‌پسند به اثبات برساند و گرنه باید پاسخ مدعیات خودش در دادگاه بدهد.

۲- شرکت کنندگان کنفرانس پراگ^(۵) و به طور کلی، همه این قبیل کنفرانسها باید وجوه اشتراک سلطنت طلب، مشروطه خواه، جمهورخواه، حزب دموکراتی، فدائی و سایرین را به طور شفاف و روشن مشخص سازند.

۳- اگر شرکت کنندگان این قبیل کنفرانسها، به کمکهای خارجی، از جمله، به کمکهای مالی و تشکیلاتی نهادهای سیاسی- امنیتی و تبلیغاتی دولتهای امپریالیستی، به خصوص امپریالیسم امریکا همانند جناب آهی اذعان داشته باشند، باید مفهوم و ماهیت استفاده از کمک مالی دولتهای امپریالیستی را به طور شفاف توضیح دهند.

۴- اگر شرکت کنندگان کنفرانس پراگ و کنفرانسهای مشابه آن، دولتهای امپریالیستی امریکا و اروپا را واقعاً مدافع دموکراسی، حقوق بشر، استقلال و آزادی کشورها تصور می‌کنند و کمکهای مالی، تبلیغاتی، سیاسی و تشکیلاتی آنها به اپوزیسیون را بی قید و شرط و بی چشمداشت می‌پندارند، باید اولاً، تعریف روشن خودشان را از این مقولات ارائه بدهند. ثانیاً، همه آن دموکراسی، حقوق بشر، استقلال و آزادی را که دولتهای امپریالیستی، به خصوص دولتهای امپریالیسم امریکا به کشورهای مختلف جهان، از جمله جمهوری کوریا (اشتباه نشود. منظور کوریای جنوبی است نه جمهوری دموکراتیک خلق کوریا که پس از پایان جنگ کوریا، فعلاً از نعمت باران بمبهای دموکراسی و حقوق بشر بی بهره مانده است)، کلمبیا، ویتنام، هائیتی، گرانادا،... اصلاً چرا دورتر برویم، در همین دو دهه و چند سال اخیر به جمهوریهای سابق اتحاد شوروی، یوگسلاوی، افغانستان، عراق، پاکستان، سودان، سومالی، یمن، مصر، تونس، لیبیا و بسیاری کشورهای دیگر هدیه کرده اند و در سوریه نیز در حال حاضر مشغول تحویل آن «هدایا» هستند، به تفصیل شرح دهند.

۵- آیا شرکت کنندگان کنفرانس پراگ و همه این قبیل جلسه ها دولتهای امپریالیستی امریکا و اروپا را پخمه، هالو و خام تصور می کنند و می پندارند می توانند از ابزارهای نامقدس آنها در راه اهداف مقدس، در جهت حفظ و تحکیم استقلال، آزادی و توسعه کشور، در سمت تأمین منافع ملی و مردمی استفاده کنند؟

منابع:

(۱)-

<http://iranglobal.info/node/12377>

(۲)-

<http://iranglobal.info/node/12407>

(۳)- نشانی بالا، دقیقه ۲۲ به بعد.

(۴)- همانجا، دقیقه ۵۴ به بعد.

(۵)- اسامی شرکت کنندگان در کنفرانس پراگ:

رامین احمدی، فریدون احمدی، جمشید اسدی، هوشنگ اسدی، محمدجواد اکبرین، افشین الیان، رویا امیرلطیفی، جمشید امیری، نوشابه امیری، ناصر ایرانپور، کاوه آهنگری، شهریار آهی، سهیلا بابک، فاریا بارلاس، حسین باقرزاده، حمزه بایزیدی، مهران براتی، ناصر بلیده‌ای، رحیم باندوئی، جوما بورش، شهلا بهار دوست، عصمت بهرامی، کامیار بهرنگ، آرش بهمنی، ناهید بهمنی، مهدی پرویز، رامین پرهام، سپیده پورآقائی، رضا تقی‌زاده، ژاله توکلی، کیانوش توکلی، رحمان جوانمردی، رؤیا جهان‌بین، اصغر جیلو، جمشید چالنگی، مهدی حاذق اعظم، آرام حسامی، رضا حسین‌بر، شاهو حسینی، ناهید حسینی، لیدا حسینی‌نژاد، فرهاد حیدری، محسن خاتمی، جواد خادم، بهمن خانجانی، مهدی خرازی، مازیار خسروبیگ، زاگرس خسروی، جمشید خون‌جوش، صمد دژبان، محسن ذاکری، مهدی ذوالفقاری، احمد رافت، دیلان رافیان، علیرضا رضائی، امین ریاحی، اردشیر زارع‌زاده، فتحیه زرکش، محسن سازگارا، فرامرز سجیم، منیره سلیمانی، گیتی سلیمی، ماشاءالله سلیمی، کریم شامیبیاتی، گلاله شرفکندی، حسن شرفی، حسن شریعتمداری، سوسن شهبازی، یزدان شهدائی، کاوه شیرزاد، بهمن صارمی، علی صالح‌زاده، کورش صحتی، ضیا صدرالاشرفی، جواد طالعی، جمشید طاهری‌پور، شهران طبری، کریم عابدین، هومن عسکری، احمد عشقیار، حسین علوی، حسین علیزاده، فرحناز عمادی، علی فاتحی، رضا فاری، شیرین فامیلی، علی فتوتی، شهلا فرید، اختر قاسمی، پروین قاسمی، آریا فجر، آیدا فجر، ناهید قره‌خانی، کاوه قریشی، علیرضا کاظمی، مژگان کاهن، اکبر کریمیان، حسن ماسالی، فریبا محبی، مجید محمدی، محمد محمدی، نسرین محمدی، آزاد مرادیان، محمد مصطفائی، منوچهر مقصودنیا، عبدالله مهدی، علی مهدی، ابراهیم مهتری، جمشید نعمتی، شروین نکوئی، علیرضا نوری‌زاده، شاهرخ وزیری، مهدی وزیری.

۲ آذر- قوس ۱۳۹۱